

ת"ד 6736/08/21 - מדינת ישראל נגד אבי ג'נרו

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

ת"ד 6736-08-21 מדינת ישראל נ' דניאלוב
תיק חיצוני: 478549/2021

בפני כבוד השופטת הגר אזולאי אדרי
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשם אבי ג'נרו

גזר-דין

1. כתב האישום נשוא ההליך דנן מייחס לנאשם אחריות לתאונה שארעה ביום 8.7.21 סמוך לשעה 07:21, במסגרתה נהג הנאשם על אופנוע בכביש 35 לכיון מזרח ובשל חוסר זהירותו לא שמר על מרווח מספיק ופגע בכלי רכב שנסע לפניו (להלן: "**הרכב המעורב**"), כך שניזוקו כלי הרכב והנאשם נחבל בעצמו, חבלות של ממש, שברים בפלג הגוף העליון ודימום בחזה.
2. הנאשם הורשע, ביום 8.6.22, על פי הודאתו, בביצוע העבירות המפורטות בכתב האישום שבכותרת: עבירת אי שמירה על רווח לפי תקנה 49 לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, עבירת התנהגות הגורמת נזק וחבלה לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961, עבירת נהיגה בחוסר זהירות לפי תקנה 21 ג לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "**התקנות**") ועבירת גרימת חבלה של ממש לפי סעי' 38(3) לפקודת התעבורה, תשכ"א-1961 (להלן: "**הפקודה**").
3. המאשימה טענה לחומרת העבירות, לתוצאות התאונה הקשות ולמתחם הענישה במקרים דומים. המאשימה עתרה לענישה של פסילה בפועל שלא תפחת מ-10 חודשים, פסילה על תנאי וקנס אשר לשיטתה, ענישה זו מגלמת את עברו התעבורתי של הנאשם המחזיק ברשיון נהיגה משנת 1986 ולחובתו 22 הרשעות קודמות, וכן גם את העובדה הנאשם הוא נפגע היחיד בתאונה, בהקשר זה מפנה המאשימה לעפ"ג 6408-03-08 שם אושרה ענישה דומה במקרה בו הנאשמת בתיק היא הנפגעת.
4. מנגד, טוען ב"כ הנאשם כי סעיפי כתב האישום אינם מחייבים פסילה בפועל ועל כן, עותר לענישה שאינה כוללת פסילה בפועל או לחילופין עותר לכך שפסילת רישיונו תסווג לנהיגה באופנוע בלבד, בייחוד שהנאשם הינו הנפגע היחיד בתאונה דהיינו קיבל עונשו מידי שמיים והציג פסיקה של מקרים דומים בהם לא הושתה פסילה בפועל כלל.
5. ב"כ הנאשם טען לנסיבות אישיות של הנאשם בעודו אב חד הורי לחמישה ילדים, מפרנס יחיד שזקוק לרשיון הנהיגה בכדי לעמוד בהתחייבויותיו.
6. בהקשר לעברו התעבורתי מפנה ב"כ הנאשם לעובדה כי הנאשם בעל ותק נהיגה של 35 שנים ומעולם לא היה מעורב בתאונות דרכים.

דין:

7. במסגרת תיקון מס' 113 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**החוק**"), קבע המחוקק את העקרונות והשיקולים המנחים בענישה, המשקל שיש לתת להם והיחס ביניהם כדי שבית המשפט ייקבע את העונש המתאים לנאשם בנסיבות העבירה. למעשה, המחוקק התווה את דרך הפעולה להבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה.
8. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק, תחילה, על בית המשפט לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (כאמור בסעיף 40ט לחוק).
9. לאחר קביעת מתחם עונש הולם, ובהתאם לסעיף 40ג(ב) לחוק, על בית המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשם, בתוך מתחם העונש ההולם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (כאמור בסעיף 40יא לחוק).
10. כפי שהיטיב לתאר זאת בית המשפט המחוזי בבאר-שבע, כב' השופטת גילת שלו, בעפ"ת 27985-02-20 **מדינת ישראל נ' יעקובסון** (29.7.20) (להלן: "**עניין יעקובסון**"): "דרך זו הותוותה על מנת ליצור הפרדה בין הקביעה הערכית המתייחסת למתחם העונש **ההולם** את העבירה שבוצעה, לבין נסיבותיו האישיות של הנאשם".
11. יחד עם האמור, רשאי בית המשפט לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום (לפי הוראת סעיף 40ד לחוק) או בשל שיקולי הגנה על שלום הציבור (לפי הוראת סעיף 40ה לחוק).
12. כלומר, בבואו של בית המשפט לקבוע מהו העונש המתאים לנאשם בנסיבות העבירה, עליו לפעול בהתאם לסדר הפעולות שלהלן: קביעת מתחם העונש ההולם, גזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם כאמור ושקילת שיקולים המצדיקים חריגה מהמתחם בין אם לקולא ובין אם לחומרא.

קביעת מתחם העונש ההולם:

13. במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם, עלינו לבחון מהו הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ומהי מידת הפגיעה בו. העבירות אותן ביצע הנאשם הינן עבירות חמורות שבעקבותיהן נחבל הנאשם בגופו חבלות של ממש כך שהערכים המוגנים שנפגעו בעבירות ביצע הנאשם הם הגנה על שלומם וביטחונם של ציבור המשתמשים בדרך, כיבוד שלטון החוק והחלטות של גורמי אכיפת החוק. מידת הפגיעה בערכים אלו, בנסיבות העניין היא ברף הנמוך-הבינוני.
14. לאחר שקבענו מהם הערכים המוגנים שנפגעו ומהי מידת הפגיעה בהם, עלינו לבחון מהי מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות בהן הורשע הנאשם, בהתאם להלכה, חומרת הענישה תגדל ככל שהחבלה בנפגע התאונה חמורה יותר. בהתאם לקביעות בתי המשפט השונים, מדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים, נעה מענישה שלא כוללת פסילה בפועל ועד מקרים של ענישת מינימום של 3 חודשי פסילה בפועל ולעיתים אף יותר מכך יותר הרכיבים.
15. השלב האחרון בקביעת מתחם העונש ההולם הוא בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (ראו סעיף 40ט לחוק). בענייננו, לא ניתן להתעלם מכך שמדובר בנאשם נורמטיבי, האחוז ברשיון נהיגה משנת 1986, לחובתו 22 הרשעות קודמות, אחרונה משנת 2020, 7 מתוכן בעשור האחרון. המדובר בכשל ראשון מסוגו עבור הנאשם.

גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם:

16. כאמור לעיל, בהתאם להוראת סעיף 40ג(ב) לחוק, בבואנו לגזור את עונשו של הנאשם בתוך מתחם הענישה ההולם, עלינו לבחון האם בנסיבות המקרה קיימות נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה אך ראוי ליתן להן משקל (רשימת הנסיבות כאמור מפורטת בסעיף 40יא לחוק). בענייננו, נראה כי קיימות מספר נסיבות כאלה. ראשית, הנאשם נטל אחריות על מעשיו בהזמנות הראשון ובכך חסך זמן שיפוטי יקר. לעניין זה יפים דברי בית המשפט בע"פ (ת"א) 71933/06 קלגסבלד נ' מדינת ישראל (8.2.07) לפיהם:

"הודיה היא הצעד הראשון המתבקש כאשר אדם טוען לקבלת אחריות. לא הרי מי שמודה בתחילת ההליך, כהרי זה המנסה להרחיק מעצמו אחריות, מנהל הוכחות ומעלה כל טיעון אפשרי כדי לא לשאת באחריות, ומורשע בסופו של הליך מייגע ולעתים ממושך.

המערער לא ניסה לדחות את הקץ...הוא הודה ותרם לניהול מהיר ויעיל של משפטו. על בתי המשפט לעודד התנהלות כזאת של נאשמים, ובסופו של יום, עליה לקבל ביטוי גם בתוצאה העונשית".

17. הנאשם הוא הנפגע היחיד שנחבל בתאונה כך שנענש מידי שמיים, אולם מטענות הצדדים נראה שלא נותרה בנאשם נכות או פגיעה והפסיקה שהציג ב"כ הנאשם, הינה דוגמה לרף התחתון של הענישה.

18. זאת ועוד, ראוי לציין הנאשם אב חד הורי ומשמש כמפרנס יחיד לחמישה ילדים וכי הצורך ברישיון נהיגה היא טיפול במשפחתו ובמחויבויותיו.

הכרעה:

19. המדובר בתאונה שנגרמה בשל חוסר זהירותו של הנאשם ובגין אי שמירת רווח. רף הרשלנות הינו נמוך עד בינוני. החבלות שנגרמו לנאשם בעצמו כתוצאה מהתנהגותו זו הן קשות ביותר ואין ספק כי כללו תקופת החלמה ארוכה.

20. בשל החבלות שנגרמו לנאשם, המחוקק קבע פסילה בפועל בת 3 חודשים. אולם, בהינתן מכלול השיקולים כפי שנשקלו, לאור העובדה כי רק הנאשם בעצמו נחבל מחוסר זהירותו ונכח מצבו הרפואי והאישי, לא מצאתי מקום להחמיר ואני סבורה כי יש מקום לחרוג לקולא ממתחם הענישה המקובל ולהימנע מהשתת פסילה בפועל שיש בה פגיעה לא מידתית בנאשם.

21. נראה כי המאשימה בעצמה בחרה שלא לפסול מנהלית את רישיון הנהיגה של הנאשם, סמוך לקרות העבירות, משמע גם המאשימה סברה כי אין מסוכנות חריגה הנשקפת מנהיגתו.

22. לאור האמור, לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים לעונש ושקלתי את חומרת העבירות, את מתחם העונש ההולם, את נסיבותיו האישיות הקשות של הנאשם, את ותק נהיגתו ועברו התעבורתי, את העובדה שבחר לקחת אחריות ולהודות באשמה בהזדמנות הראשונה, אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

1. פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה בכלי רכב מנועי בעל שני גלגלים, לתקופה של שלושה חודשים. הפסילה תחל עם הפקדת תצהיר חלף הפקדה בתיק ביהמ"ש עד ולא יאוחר מיום 6/9/22.
2. קנס כספי בסך 1,000 ₪ שישולמו תוך 90 ימים.
3. פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

המזכירות תשלח העתק גזר הדין לצדדים לנאשם.

ניתנה היום, י"ח אב תשפ"ב, 15 אוגוסט 2022, בהעדר
הצדדים.